

Základní škola, Hradec Králové,
tř. SNP 694

50 LET

PaedDr. Miluška Karásková
ředitelka školy

Oslava padesátin je pro každého velká událost. O to větší událost je to pro školu. Nemyslím tím ani tak školní budovu (i když právě její „narozeniny“ oslavujeme), ale mám na mysli hlavně všechny lidi, kteří jí za tu docela dlouhou dobu prošli, ať už to byli učitelé, žáci a jejich rodiče, vychovatelky školní družiny, provozní zaměstnanci nebo kuchařky ve školní jídelně.

Ti všichni se podíleli na tom, jaká byla naše škola v minulosti, ovlivňují její současnou podobu a zcela jistě budou mít i největší podíl, jaká bude v budoucnosti. Jak svá školní léta prožívali její bývalí žáci a učitelé se dočtete na dalších stránkách našeho almanachu.

O tom, jaká je naše škola dnes, se můžete přesvědčit při osobní návštěvě, ke které Vás srdečně zveme. A jaká bude naše škola v budoucnosti? Uvidíme! S představami našich současných žáků se můžete také seznámit na stránkách tohoto almanachu. A tak do dalších padesáti let přeji naší škole inspirativní učitele, hodné paní vychovatelky, zvědavé a slušné žáky, usměvavé paní uklízečky a paní kuchařky, vstřícné další zaměstnance školy a spokojené spolupracující rodiče.

Ale ať už bude škola v budoucnosti vypadat jakkoliv, jejím hlavním cílem bude stále vzdělávání. A proto na závěr mého příspěvku (a na úvod našeho almanachu) přidávám moudrá slova Jana Ámose Komenského:

„Cílem vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykračoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost.“

1964 - 2014

Mgr. Marie Rumlarová

učitelka matematiky a výtvarné výchovy, která ve škole působila od jejího otevření do roku 2000.

Půl století. Zestárla nám naše škola. Hluboké vrásky na omítce žalují a žádají nový kabát.

Ale vraťme se nazpět do roku 1960. Na Slezském Předměstí vyrůstalo nové sídliště a přibývalo mnoho mladých rodin s dětmi. V místě byla jen malá školička pro první a druhou třídu, kam chodily děti z Podhůří, Slatiny, Slezského Předměstí. Spádově patřila k ZDŠ v Šimkově ulici, kam chodily všechny starší děti. S výstavbou sídliště byl v roce 1961 připraven také plán na stavbu moderní pavilónové školy.

Začalo se stavět v roce 1962. Protože v Šimkově ulici bylo ve třídách až 50 žáků, bylo rozhodnuto, že se rychle postaví první pavilón s přílehlými budoucími dílnami. V červnu 1963 se spěšně dokončovaly stavební práce a o prázdninách nastoupili učitelé s ustanoveným ředitelem Hugo Hnízdilem a velké party rodičů.

Uklízelo se, stěhoval se nábytek, sháněly se pomůcky. K prvnímu září bylo vše připraveno, a tak mohlo nastoupit prvních 714 žáků do nových tříd. Podmínky pro výuku byly těžké. Stavba dalších pavilónů pokračovala, všude bylo lešení, stavbaři procházející po lešení občas strčili hlavu do oken a do třídy a k velkému pobavení žáků pronesli nějakou poznámku, pod okny tříd jezdil jeřáb, hluk, prach a ve třídách 42 žáků.

Bývalý žák Milan Lajdar na tuto dobu vzpomíná:

„...vzpomínám na velikou kaluž, která se rozkládala za školou. Byla cílem našich výprav. Když zvonek ohlásil konec vyučování, my se prodrali mezi lešením, pytlí cementu a stavebního materiálu ven. Výstavba druhého pavilónu poskytovala nám – dětem nepředvídané radosti (např. při hodině českého jazyka, kdy byl hluk jeřábu velmi silný, jsme místo diktátu malovali obrázky). Co tomu pracovnímu prostředí říkali učitelé, to si už dnes nepamatuji...“

Tříd bylo více než učeben, tak se na prvním stupni vyučovalo na směny. Jednou dopoledne, podruhé odpoledne. Odpolední vyučování končilo kolem šesté hodiny večerní. Všechno bylo provizorní. Nebyla tělocvična, cvičilo se na chodbách, na zahradě školičky nebo ve vzdálené staré sokolovně naproti nádraží. Obědy se dovážely a podávaly se v dnešní knihovně. Nejhorší byly šatny, které nás trápily ještě hodně let. Umístěny byly ve špatně větraném suterénu. Byly to úzké kóje z drátěného pletiva. Nejhorší to bylo v zimě, když se odkládaly bundy a kabáty, a pak hlavně v sobotu ve 12 hodin, když končili všichni žáci najednou.

To jsme si vždycky přáli, aby si architekt sedl na jednu lavičku a musel tam okopáván vydržet, než se všichni oblečou a odejdou.

Černým dnem se tento školní rok stal 9. květen. Do nedostavěné školy a nehlídaného staveniště vnikli v sobotu prokopnutou hobrovou zábranou, která byla místo dveří, vandalové a roztočili všechny vodovodní kohoutky. Až do neděle vytékala voda a zatopila třídy, kabinety, chodby, kanceláře. Po vyhlášení poplachu se sbíhali učitelé, rodiče, žáci a pomáhali uklízet. Vybírali vodu, vytírali, stropní panely se musely navrtat, aby voda rychle vytekla. Díky suchému počasí a zapnutému topení škola začala vysychat. Celé sídliště tehdy prokázalo svůj vztah ke škole. Viníci se nenašli a/nebo neměli být nalezeni.

V září 1964 byla slavnostně otevřena celá škola a vyhlášena „Stavbou vzorné kvality“, ale hned se ukázalo, že to zdaleka není pravda. Terénní úpravy nebyly provedeny, a tak zavinily vytopení skladu školní jídelny, do sklepních místností vniká při větších deštích voda dodnes. Úpravy terénu, hřiště a drobné opravy se prováděly ještě v dalších letech. Přibýlo žáků, a ještě v roce 1967 – 1968, kdy bylo ve škole 35 tříd s 1 309 žáky, se v druhých až čtvrtých třídách muselo vyučovat na směny. Postupně se sžívaly třídní kolektivy a škola začala dosahovat významných úspěchů ve výuce i zájmové činnosti. Svými výsledky se řadila k prvním mezi hradeckými školami.

A co si už nikdo ze současných žáků a učitelů nedovede představit? Jak jsme se radovali z magnetické tabule, jak jsme chodili do školy v sobotu, jak velký byl svátek, když jsme dostali první magnetofon společný pro několik učitelů. Jak osmé a deváté třídy každý podzim jezdily vybírat brambory a pomáhat při sklizni řepy. Jak každý žák sbíral léčivé byliny a dobře usušené je odevzdával ve škole, která je odevzdávala sběrně. Jaká múra padla na učitele a žáky devátých tříd, když se měli rozhodnout o budoucím studiu nebo povolání. Jak každá škola na začátku školního roku dostala plán z okresu, kolik žáků má získat do stavebnictví, dopravy, do zemědělství a hornictví. Jak těžké a ponižující bylo přesvědčování dětí i rodičů.

Později přibyl ještě nábor do vojenských škol. Učitelé navštěvovali rodiny žáků, na besedy do školy jezdili náboráři z jednotlivých závodů, žáci chodili na exkurze do provozů. Na každého žáka musel být vypracován posudek a ke každému muselo být přiloženo doporučení rozmisťovací komise. Později se výsledky školy jednostranně hodnotily podle žáků získaných do vojenských škol.

V roce 1980 se uzavřela jedna kapitola školy. Byla zrušena ZDŠ Pospíšilova třída a na naši školu byli přemístěni její žáci i se svými pedagogy. Třídy byly plně obsazeny a odborné učebny zrušeny. A hned v dalším roce 1981 došlo k dalším závažným změnám v organizaci školy.

Do zdejší školy se přestěhovala jazyková škola ze Zálabí. Přešlo celkem 17 jazykových tříd i s pedagogickými pracovníky. Z původní školy zůstalo v budově 13 tříd bez rozšířené výuky cizím jazykům.

Byly to třídy, které přišly ze ZDŠ Pospíšilova, a původní žáci byli přeřazeni do ZDŠ Jih. Došlo k mnohému nedorozumění s rodiči dětí, které bydlely v bezprostřední blízkosti školy a teď musely docházet do školy značně vzdálenější. Ředitelem jazykové školy byl ustanoven Stanislav Macek. Situace v tomto školním roce nebyla jednoduchá. Všichni pociťovali citelný nedostatek úložných prostorů, kabinetů, odborných učeben; rovněž opět vysoké počty žáků v malých třídách nepřispívaly k dobré pracovní pohodě. Škola měla nelehký úkol stmelit a formovat nový kolektiv vzniklý spojením dvou škol. Ale všechno se postupně povedlo a škola opět začala mít úspěchy ve výuce i v mimoškolní činnosti, veřejnost školu preferovala a zájem o přijetí nových žáků byl větší, než bylo míst ve třídách.

Po roce 1989 došlo k velkým změnám nejen ve všech oblastech politického a společenského života, ale změny se dotkly i školy. K výuce angličtiny a němčiny přibyla francouzština. Škola získala anglické a německé lektory, kteří přispívají k rozvoji výuky jazyků. Pořádají se zahraniční zájezdy do zemí, kde se mluví vyučovacím jazykem. Žáci jsou ubytováni v rodinách a kromě poznávání cizí země si vyzkouší konverzaci v cizím jazyce.

Výuka některých předmětů probíhá v angličtině. Žáci se s úspěchem zúčastňují olympiád, tělovýchovných soutěží a nových projektů. Rozvinula se i mimoškolní činnost – žáci hrají divadlo v češtině i angličtině, tvoří keramiku, hrají na flétny, sportují, malují, chodí do kroužků výpočetní techniky...

I interiér školy se přizpůsobuje novým požadavkům. Vybudovaly se nové šatny, vznikají nové odborné pracovny, knihovna, byla přestavěna tělocvična a sportovní hřiště, školní jídelna se zmodernizovala a nabízí výběr ze dvou jídel, byl zřízen školní bufet. Stále se doplňují moderní pomůcky a zařízení k podpoře výuky (např. interaktivní tabule).

Vyprávění o historii školy zakončíme slovy bývalého žáka PaedDr. Luboše Hodného: „...i dnes, kdy nejsem žákem školy, jsem stejně hrdý a pyšný na tu „svou školu“, na učitele, kteří neustále usilují o to, aby byla tou nejlepší. Mám upřímnou radost z každého jejího úspěchu. Ať se vryje hluboko do paměti dalším generacím, pro něž navždy zůstane „nejlepší a nejkrásnější školou“, neboť jim vždy připomene jejich radostné dětství“.

Současní žáci naší školy napsali dopisy absolventům školy a položili jim několik otázek. Ptali se na školní vzpomínky, co bylo největším přínosem školy, co vystudovali, čím se žijí a co je zajímavá ve volném čase. Někteří absolventi přijeli i na besedu.

Beseda s bývalou absolventkou z roku 1966 paní Fráňovou ve 4.A.

Napsal nám Radek Palička, letecký inženýr a oceněný letecký konstruktér:

Letadla, letadýlka a já

Radek Palička
leden 2014

Pronásledují mě od dětství, co si dokážu vzpomenout. Letadla, letadýlka, jejich nejrůznější modely, zkrátka všechno, co létá. Snad v tom má prsty můj táta, který mě v dalece předškolním věku trpělivě zásoboval stavebnicemi gumou poháněného modelu Komár, ve snaze naučit mě s nimi zacházet. Letové pokusy na terase činžovního domu nebyly vždy úspěšné, obvykle byl nebohý Komár rozbit za letu o věšáky na prádlo, zdemolován nešikovou obsluhou, případně po úspěšném startu rovnou ulétl kamsi do ulic, ale dost možná „zavinily“, že mě letadla a létání provázejí dodnes doslova na každém kroku. K radosti a někdy i značné nelibosti okolí.

Roky strávené na základní škole byly v tomto směru obzvláště úrodné. Jako by nestačilo, že se psací stůl školáka změnil v modelářskou laboratoř, kde za cenu závějí balzových pilin, zamoření místnosti pachy lepidel a ředidel a slepených prstů vznikaly modely pochybných výkonů a životností. Malůvky nejrůznějších létajících strojů – od akrobatických speciálů, stíhaček, vrtulníků, strategických transportních obrů až k futuristickým hvězdoletům - se objevovaly také v mých školních sešitech, někdy i v učebnicích, kde zabíraly místo trojčlenkám, větným rozborům, gramatickým cvičením, národním obrozencům i informacím o zemědělství Indonésie, k nemalému potěšení pedagogů, kteří do žákovské knížky připisovali další a další poznámky o mé „nesoustředěnosti“ a „roztržitosti“. Seznam literatury, kterou jsem čítal v hodinách pod lavicí a kterou učitelé pravidelně zabavovali, byl výmluvně monotematický:

Časopisy Letectví a kosmonautika, Modelář, Plastic Kits Revue, nejrůznější knížky o letcích a letecké monografie. O poledních přestávkách jsem pak často vyrážel na louku u Háječku (dnes zastavěnou rodinnými domky) zalétat poslední modelářsko-experimentální výtvar a sotva potom dobíhal na zahájení dalšího vyučování.

Abych byl spravedlivý: S vděčností vzpomínám na pochopení a benevolenci některých učitelů. Takřka ideálem byla angličtina – když se blížil velký letecký den CIAF a za okny hřímaly proudové motory přilétávajících strojů, povolila mi paní učitelka jít se k oknu podívat, co právě letí, a nadšeně hlásit, jaký že typ to je. Snad pochopila, že bych si jinak v lavici snad vykroutil hlavu. Tělocvikáři mě zase o velkých přestávkách pouštěli do tělocvičny létat s halovým modelem a abych toto křehké zařízení nemusel nosit z domu, schovávala mi je naše paní učitelka třídni v kabinetě. A jednou mě dokonce češtinářka požádala, abych postavil házedlo pro jejího syna. S radostí jsem to přijal, přestože to - pohledem žáka sedmé třídy - hraničilo se šplhounstvím.

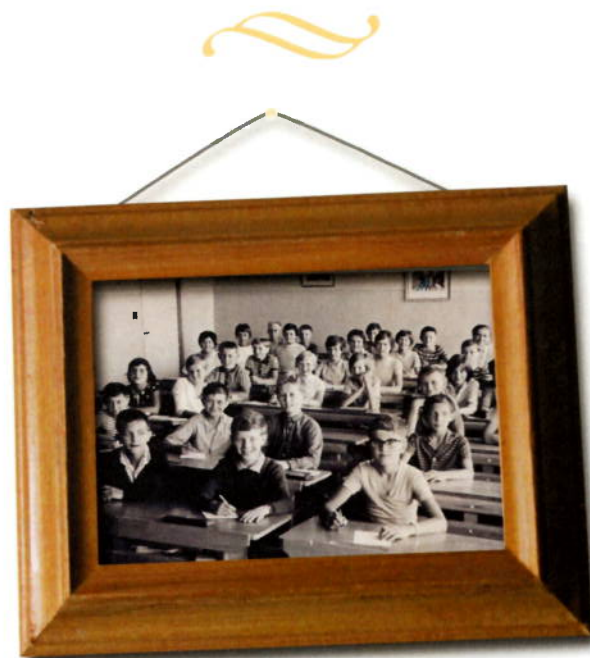

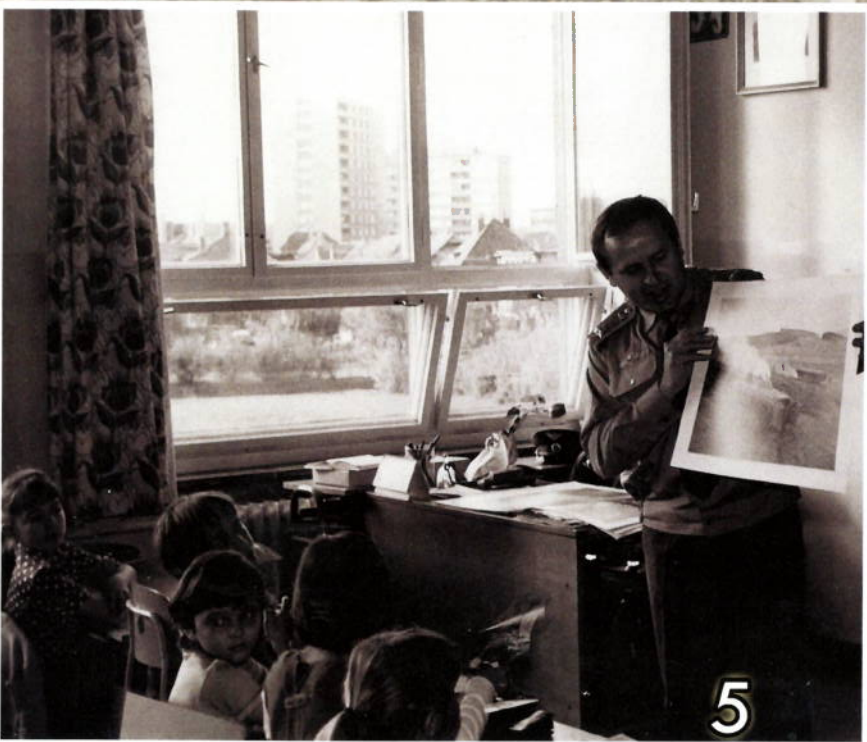
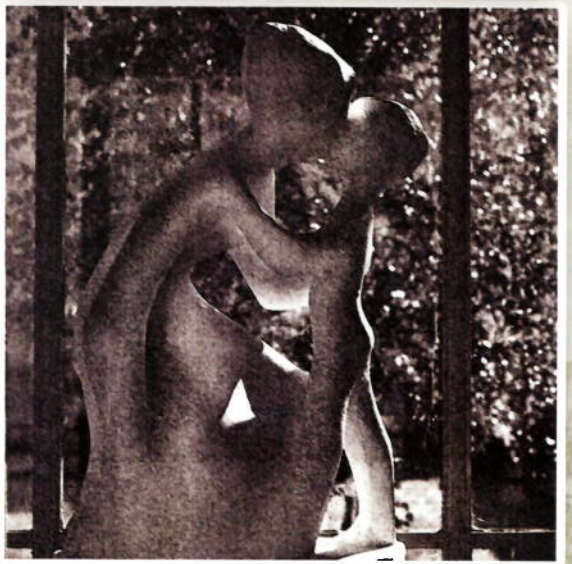
Bez ohledu na různé svízele se mě nadšení pro letectví stále drží, s největší pravděpodobností je to neléčitelné. Proto jsem po gymnáziu zamířil na strojní fakultu Vysokého učení technického v Brně, obor stavba letadel. Tam se totiž letadla během výuky zkoumají, počítají a kreslí záměrně a se vši vážností – jaká to kuriózní změna oproti základní škole. A také právě tam jsem měl štěstí potkat šikovné a zapálené kamarády, se kterými jsme se pustili do projektu vývoje a výroby letounu Skaut, jehož pravzor vznikl v poválečném Československu a přes svoje vynikající kvality nebyl vyráběn. Pochopení pro tento nápad měli i naši profesori, takže jsme Skautu věnovali několik diplomových prací a vedení Leteckého ústavu projekt navrhlo na cenu Česká hlava.

Když jsme ji skutečně získali, naše překvapení nemohlo být větší! Postupem času se z naší skupinky kamarádů stal kolektiv kolegů konstruktérů pod střechou jedné firmy pracující na dalším rozvoji myšlenky oživení jedinečného letadla a jeho výrobě. Před několika lety jsme zalétali první prototyp, dnes už Skaut létá v několika dalších exemplářích a odladuje se sériová výroba. Je velice potěšující vidět ve vzduchu stroj, na kterém mám příležitost se od počátku podílet. A co víc – sednout do jeho kabiny a letět!

Před několika týdny se mi narodil syn. (Mimochodem, zmínil jsem se, že je na světě minimálně jedna neobyčejná dívka ochotná tolerovat mé neustálé pošilhávání po obloze, cestovat po leteckých dnech a ještě se mnou občas usedat do kabiny Skauta? Je to moje manželka).

Přestože je náš Robin teprve křehké novorozeně, už přemýšlím o jeho výchově a o tom, co ho jednou v životě bude bavit, naplňovat a třeba i živit, tak jako mě letadla. Až z něj bude školák, zkusím se občas podívat do jeho sešitů (nebo tabletu?), třeba tam najdu malůvky, které leccos napoví.

Napsala nám

JUDr. Zuzana Valentová (roz. Lajbnerová), bývalá československá a později česká atletka, vícebojařka. Byla třetí na světové letní univerziádě v roce 1987 v sedmiboji a v roce 1988 v rakouském Götzisu vytvořila nový český rekord v sedmiboji.

V téže roce reprezentovala na letních olympijských hrách v jihokorejském Soulu, kde obsadila 9. místo. Její český rekord v hodu diskem byl překonán až po 16 letech.

Milí žáci 5.A,

děkuju za vaše psaní a děkuju za pozvání na oslavu výročí školy. Zároveň se moc omlouvám, že mi ta odpověď tak dlouho trvala. Zdá se mi až neskutečné, že když jsem v roce 1969 do školy nastupovala, stála teprve 5 let. To jsem jako dítě vůbec nezaznamenala. Školu jsem dokončila devátou třídou v roce 1978, ale někteří moji spolužáci odešli do osmé třídy na nově otevřenou školu Sever a někteří ukončili školní docházku na konci 8.třídy. Takže jsme se jako třída, která spolu chodila 7 let do školy, od 1. do 7. třídy, vůbec nikdy nesešli, a to je moc smutné. Věřím, že vy se budete po absolvování školní docházky scházet ještě více let, než kolik bude škole na SNP letos.

Vzpomínek na školu mám spoustu, ale všechny vypisovat nebudu. Do první třídy jsme chodili do tzv. "školičky", což byla budova o dvou třídách, postavená asi na úrovni tělocvičny. Kdo ví, co tam dnes je. Byli jsme tam od ostatních žáků školy separovaní, což ale dnes považuju za výhodu. Režim byl poměrně přísný a například o velké přestávce jsme se museli procházet po chodbě způsobem, jakým se bruslí na zimním stadionu - tedy dokola. Vždy to hlídala nějaká paní (tehdy "soudružka") učitelka a nesměli jsme se zastavit. To už předpokládám ze školního řádu dávno zmizelo. Co už taky dávno zmizelo je to, že například v jídelně jsme byli někdy kontrolováni, zda jsme všechno snědli, zbytky se netrpěly.

Chodili jsme do Pionýra (pionýrská organizace, je to něco jako skaut....) Pamatuju se ještě na začátek povinného slibu pionýra, který jsme museli složit.....Tedy abych byla přesnější, zjistila jsem, že si nepamatuju; nakopírovala jsem vám jej tady z webu:

Slibuji před svými druhy, že budu pracovat, učit se a žít podle pionýrských zákonů, abych byl dobrým občanem své milované vlasti, Československé socialistické republiky, a svým jednáním chránit čest pionýrské organizace Socialistického svazu mládeže.

Co bylo největším přínosem základní školy? Myslím, že to bylo uvědomění toho, co musím, toho, co můžu a nemůžu dělat. Vystudovala jsem nakonec dvě vysoké školy, Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a jednu v pozdějším věku - FTVS (fakulta tělesné výchovy a sportu - bakalářské studium). V současné době se chystám na to, že budu notářkou. Jak to ale nakonec dopadne, to v tuto chvíli ještě nevím. Ve volném čase sportuju (běh, posilování), v současné době se taky učím všechny nové právní předpisy, kterých je v novém roce příliš mnoho.

Co bych Vám chtěla vzkázat??

Je toho hodně, ale tou základní myšlenkou je, že byste se nikdy neměli vzdávat. Zapamatovat si, že téměř za všechno, co se vám v životě přihodí, nesete odpovědnost sami. A tím myslím zejména stav vlastního zdraví a vlastních myšlenek. Pozitivní myšlenky mají velkou moc a bohužel ty negativní taky. Nikoho v okolí nehodnoťte. Nehodnoťte, co dělá a co má na sobě, protože každý máme v životě svou cestu a na ní své úkoly. A protože cestu druhých lidí neznáte, tak je neodsuzujte a nehodnoťte. A pamatujte si, že ze všeho, co Vás v životě potká, si máte vzít ponaučení: v dobrých věcech pokračovat, to co se nepodařilo nechat za sebou a dělat pro příště lépe.

Milí pátáci, mějte se moc hezky!!

**Napsal nám
Ing. Zdeněk Chramosta,
hlavní inženýr na lodích
německé obchodní
společnosti MST:**

Milí žáci 7C,

váš dopis mě velmi překvapil a potěšil zároveň. Na Den otevřených dveří se velmi rád dostavím a budu se těšit na osobní setkání. Nyní se pokusím zodpovědět vaše dotazy.

Na školu na SNP jsem nastoupil v roce 1964. Škola v té době ještě nebyla kompletně dostavena, a tak nás při vyučování dost často rušil hluk ze staveniště. Byl dokončen

pouze první /vstupní/ pavilon a tělocvična a propojovací chodba a zadní pavilon se

teprve dokončovaly. Přišel jsem ještě s ostatními žáky ze ZŠ Boženy Němcové. Tehdy se dokončovalo sídliště na Slezském Předměstí a stará škola nestačila pojmout příliv nových žáků, jejichž rodiče se postupně stěhovali do dokončovaných panelových domů. Školu jsem ukončil v roce 1966 a z deváté třídy jsem odešel do učení ve Škodovce - ZVU. Ze školy jsem si odnesl hlavně vzpomínky na kamarády. S některými z nich se stýkám pravidelně dodnes. Samozřejmě, že si vzpomínám i na učitele. Na některé z nich obzvláště rád. Měl jsem moc rád dějepis, zeměpis, přírodopis a výtvarku. Tím pádem jsou mé vzpomínky na učitele těchto předmětů lepší než na matykáře a fyzikáře. Je snad ironií osudu, že mě matematika a fyzika dnes živí.

Asi bych neřekl nic nového, když řeknu, že mě škola připravila na budoucí povolání a vlastně mi dala základy do života. Co mně ovšem rovněž dala, jsou vzpomínky na dobu dětství a dospívání a na všechny ty báječné zážitky a dobrodružství, které jsme společně se spolužáky a kamarády prožívali. Vystudoval jsem střední průmyslovou školu strojní a pak jsem se ke svému původnímu vyučení soustružník kovů vyučil ještě v oboru zámečnick - motorář.

Pracoval jsem jako dělník, montér a technik. V roce 1978 jsem nastoupil službu u Československé námořní plavby a tam jsem začal jako motorář. Dálkově jsem vystudoval námořní vysokou školu ve Štětíně v Polsku. Pak už jsem pracoval v důstojnických funkcích. V roce 1995 jsem odešel do Norska k obchodní námořní společnosti a pracoval tam jako "Chief Engineer" - šéf inženýr a strojní námořní inspektor. Od roku 2003 pracuji ve funkci šéf inženýr na lodích německé obchodní společnosti MST. Právě 2. prosince letím do USA a naloduji se na loď Jutta, která vozí náklady mezi USA a Brazílií.

Ve svém volném čase se vracím k mé oblíbené historii a malování. Zabývám se heraldikou.

Samozřejmě mám široký záběr zájmů, ale to je na dlouhé vyprávění.

Vy jste jazyková škola. Máte ideální příležitost se jazyky učit pod odborným vedením. My jsme měli v tomto směru velký handicap. Využijte toho. Mohu vám ze své osobní zkušenosti říci, že mně znalost jazyků v životě moc pomohla. Jinak vám přeju úspěchy ve škole, ohromnou spoustu báječných zážitků každý den. Moc pozdravů celé třídě.

**Škola specializovaná na výuku
cizích jazyků má svoje
zvláštnosti, jak se dočtete ve
fejetonu naší absolventky
Adély Michalíkové.**

Podzim 2013. Nastupuji do magisterského studia překladatelství a tlumočnictví angličtiny. Naučila jsem se překládat rezoluce OSN a tlumočit prohlášení funkcionářů Evropské unie. V poličce mám hodně velký tlustý slovník. Kdyby mi spadl na nohu, tak ji budu muset z koberce seškrabovat. Na Jamese Joyce v originále jsme si zatím netroufla, je ale v pořadí. Podzim 1998. Nastupuji do třetí třídy na ZŠ SNP. Z nové školy mám oči navrch hlavy a kromě normálních hodin chodím taky na odpolední kroužek anglické konverzace.

Tam na první hodinu přišel pán s veselým obličejem a velkým nosem a řekl:

„Helou! Maj nejm iz Chulio Laufr.“

Kdybych tenkrát znala slovo krutopřisný, určitě bych si o panu Lauferovi hned na začátku pomyslela, že je krutopřisnej týpek.

Nenechal se vyvést z míry našimi českými jmény ani tím, že jsme na něj asi čučeli jak puci. Na Halloween jsme mu všichni záviděli ponožky – byly hodně barevné a hrály.

Když jsme se měli učit anglicky pojmeno-
vat části těla, jako učební pomůcku si přinesl gumového fosforeskujícího kostlivce. Jmenoval se, tuším, Stony the Skeleton. Za lebčičku byl pověšený na gumičce, takže se panu Lauferovi houpal v ruce nahoru a dolů.

Nechci úplně říct, že příčinou mých současných studií a asi i budoucí práce je gumový kostlivec a hrající ponožky pana Laufera. Ale nemůžu ani říct, že by nesehrály svou roli v dějinách. Dokázaly však mě i moje spolužáky přimět, abychom se nebáli cizího jazyka. Tedy pan Laufer s jejich pomocí. Angličtina se pro nás stala úplnou samozřejmostí. Asi takovou, že pro nás není problém to switch between languages even in the middle of a sentence. Osud tomu asi tak chtěl. Protože kdyby byl býval chtěl, aby třeba ze mě byl fyzik, měl do hrajících ponožek obléknout pana učitele na fyziku.

a pohled z druhé strany...

Zdena Hartingerová,
zástupkyně ředitelky školy a učitelka angličtiny

Když jsem na začátku devadesátých let přišla do školy, skříně ve skladu byly ještě plné učebnic ruštiny a výuka angličtiny nebo němčiny jako tzv. „prvního“ cizího jazyka teprve zvolna začínala. Postupně přicházely učitelky cizích jazyků, nadšené a motivované, a společně jsme procházely metodickými kurzy u nás i v zahraničí. Některé z nás vyškolila dokonce British Council nebo Goethe Institut. Ve škole jsme experimentovali s učebnicemi, počty hodin, dělením do jazykových skupin, doplňkovými materiály, začínali organizovat zájezdy do zahraničí, aby si žáci mohli studované jazyky vyzkoušet i v praxi (na počátku devadesátých let bylo neuvěřitelné, že jedeme na školní výlet do Velké Británie).

Také jsme do výuky chtěli zařadit rodilé mluvčí – v té době exotické zpestření výuky. Často to byla cesta tam a zase zpátky, cesta pokusů a omylů. Ve škole například učili absolventi prestižní University of Cambridge, kteří se během jednoho roku naučili skvěle česky, ale jejich pedagogické výsledky nebyly zrovna přesvědčivé (někteří absolventi si budou pamatovat házení křídou nebo klíči, když nedávali pozor), dále lektoři z Německa –

legendární Oliver Groschner se zde i oženil s českou dívkou, dále ze Spojených států amerických, z Jihoafrické republiky, z Velké Británie – britská lektorka si zase našla v Praze svého životního partnera, sice také Brita – a čtyři z nás jsme jí byli na svatbě. Nakonec jsme dostali kontakt na učitele ve výslužbě z Kanady. První dopis jsme házeli do schránky se smíšenými pocity a na odpověď jsme si počkali šest týdnů – elektronická pošta tehdy ještě neexistovala. Ale byla to trefa. Od devadesátých let se ve škole vystřídala řada vysoce kvalifikovaných učitelek a ředitelek škol ve výslužbě a výuka angličtiny, která postupně vytlačila němčinu a francouzštinu na místo tzv. „druhého jazyka“, čímž se jen okopíroval celosvětový posun angličtiny na jazyk mezinárodní komunikace číslo 1, se prudce vylepšila. Lektoři učili vynalézavě, hrací ponožky byly jen jeden z řady pokusů přesvědčit, že angličtina je zábava, a ve slovní zásobě žáků se objevovaly výrazy, které v učebnicích jen tak nenajdete. Lektoři ale také oživilí život pedagogického sboru. Vyjednat suplování si museli i učitelé, kteří jazyky neměli v aprobaci a English Gang – jak rodilí mluvčí nazvali učitelky angličtiny – si hromadně zlepšil výslovnost, rozšířil slovní zásobu a zrychlil komunikaci. Také se řada z nás vystřídala u lektorů doma v Kanadě a Spojených státech a kromě zážitků z Manhattanu, Mysu Canaveral nebo ze sledování velryb jsme se naučili, jak připravit lososa nebo uvařit dýňovou polévku (výměnou za recept na svičkovou), nebo jsme si přečetli rodinné zážitky z počátku dvacátého století v zápiscích matky jedné z lektorek. Sami jsme vyprávěli, jak se nám žilo za socialismu, naučili je milovat hudbu starých českých mistrů, ukázali jim Krkonoše i Litomyšl, zvali je na obědy i na kávu a oni vyprávěli svoje rodinné historie sahající až do Evropy v období holocaustu, učili nás objednávat letenky přes internet v době, kdy to u nás bylo ještě sci-fi, a mít vždycky plány do budoucna, na které se můžete těšit.

Dnes můžeme říct, že máme výborné přátele v Německu, v Británii i za mořem a je potěšující, že někteří z bývalých lektorů se chystají na červnové oslavy 50. výročí otevření školy. A tak nezbyvá než popřát naší škole, a to jistě za všech těch 250 pedagogů, kteří zde od roku 1964 působili, aby měla motivované žáky a motivující učitele nejen z Česka, ale i ze světa a aby byl našim absolventům otevřen celý svět a aby byli do toho světa dobře připraveni..

Seznam pracovníků, kteří ve škole působili od roku 1963:

Ředitel/Ředitelky

Hnízdil Hugo	Bukovská Bohunka
Nádvořnicková Věra	Vasilková Jiřina
Macek Stanislav	Solfronková Jana
Kvášová Jarmila	Karásková Miluška

Učitelé / Učitelky

Abrahámová Jana	Čechová Eva
Absolonová Věra	Černá Eva I
Adamová Zdeňka	Černá Eva II
Adámková Madla	Černá Vladka
Antošová Jarmila	Černíková Zdeňka
Asbit-Negm Verna	Dawang Berta
Bartoš Vladimír	Dawang Elie
Bartošová Iveta	Day Beverly
Bartuška Ladislav	Dila Kay
Bastařová Edita	Doležalová-
Bednář Adolf	Dědková Kamila
Bednář Zdeněk	Doležalová Jiřina
Bechyňová Marie	Doležalová Marie
Benešová Petra	Dřevíkovská Květa
Bergmanová Dana	Dužková Iva
Bělohoubková Lenka	Dvořáková Hana
Bosáková Zuzana	Dvoříková Marie
Bouchalová Dana	Dvořáková Zdeňka
Brandejsová Marie	Dvořáková Zora
Braumová Věra	Eibová Jana
Březková Jitka	Erwig Christian
Březská Vlasta	Fabiánová Květa
Bubnová Marie	Faltysová Veronika
Burcher Timothy	Fašánková Marcela
Collier Linda	Fejgllová Svatava

Fifková Blanka
 Foglarová Marie
 Forejtková Květa
 Freibauer Jan
 Fridrichová Věra
 Geršlová Marie
 Gofrojová Věra
 Gonačarovová
 Tamara

Adamcová Eva
 Dryeová Růžena
 Filová Marie
 Holečková Eva
 Kastnerová Jana
 Kikinčuková Jitka
 Kindlová Oldřiška
 Kozáková Karla
 Kovaříková Helena
 Krajinová Jana
 Lichnovská Lenka
 Martinec Tomáš
 Metelková Jarmila
 Mrázková Jolana
 Nývltová Dana
 Orendáčová Alena
 Petráněk Luboš
 Poláková Zdena
 Řezníčková Jitka
 Sahučková Jana
 Skopalová Simona
 Špina Petr
 Stuchlíková Pavlína
 Šverěpová Jana
 Váňová Soňa

Kandusová Eva
 Klazarová Bohumila
 Klímová Blanka
 Klouček František
 Kmochová Marie
 Koldinská Radka
 Konečná Jana
 Kopecká Jana
 Kovářová Marie
 Koutová Libuše
 Krámová Marie
 Krausová Dagmar

Krbová Marie
 Králová Eva
 Krejčí Miroslav
 Kropáčková Eva
 Koubková Dagmar
 Kubelková Jaroslava
 Květenská Ludmila
 Liebichová Dagmar
 Lukáčová Věra
 Luňáková Libuše
 Lutonská Hana
 Lutonská Magda
 Maděrová Svatava
 Matušíčeva Galina
 Marištiáková Marie
 Maroušková Jaroslava
 McKinnon Charmaine
 Metelková Jarmila
 Měkotová Eva
 Mestán Andy
 Mestán Janina
 Michl Milan
 Miller Beth
 Miller Trahlyta
 Mikešová Marta
 Minářová Bedřiška
 Moskalová Irma
 Motlová Zdeňka
 Mrázek Aleš
 Mudruňková Jiřina
 Mužiková Milada
 Najmanová Libuše
 Navrátilová Eva
 Neubauerová Eva
 Nikolajová Taťána
 Nosek Jiří
 Nováčková Monika
 Novotná Hana
 Novotná Jana
 Olivová Zdenka
 Panoušková Jitka
 Papežová Hana
 Pavlíková Zdenka
 Pechau Antje
 Pešková Kateřina
 Peštuková Zdeňka
 Petýrková Anežka
 Píček František

Lingua

Langue

Język

Sprache

Language

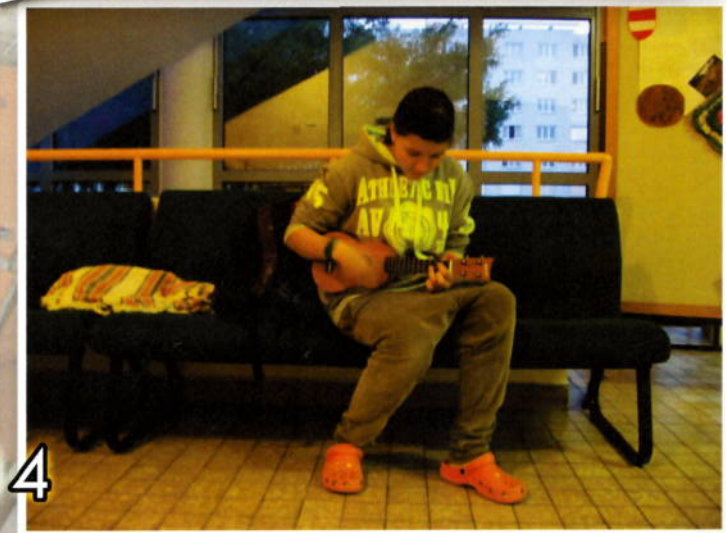
Picková Eva
 Pilařová Jaroslava
 Pivoňka Bohuslav
 Podalová Milada
 Pojmanová Míla
 Pokorná Drahoslava
 Pospíšilová Ruth
 Pouzarová Olga
 Pozlerová Jarmila
 Procházka Petr
 Pultrová Alena
 Raabensteinová
 Stanislava
 Rodrová Jarmila
 Rokošová Milada
 Rosendorfová Milada
 Rott Karel
 Rumlartová Marie
 Říčař Jiří
 Říčař Josef
 Schejbalová Iveta
 Sedláčková Hana
 Skála Vladimír
 Skálová Vilma
 Šlavíček Milan
 Šubrová Zdeňka
 Šulc Ladislav
 Švejdová Jana
 Taišlová Božena
 Taylor Lesley
 Tiago Andrea
 Tomková Jitka
 Truhlářová Eva
 Truplová Tajsja
 Uhlířová Hana
 Ulrychová Alena
 Valachovičová Jiřina
 Vaňková Radka
 Vernerová Veronika
 Veselá Jana
 Veselý Karel
 Vojtková Iva
 Waller Maggie
 Wood James
 Zábranská Eva
 Zdanovcová Anna
 Zdanovcová Jana
 Zilvarová Ludmila
 Žďárková Anna
 Seidlová Lada

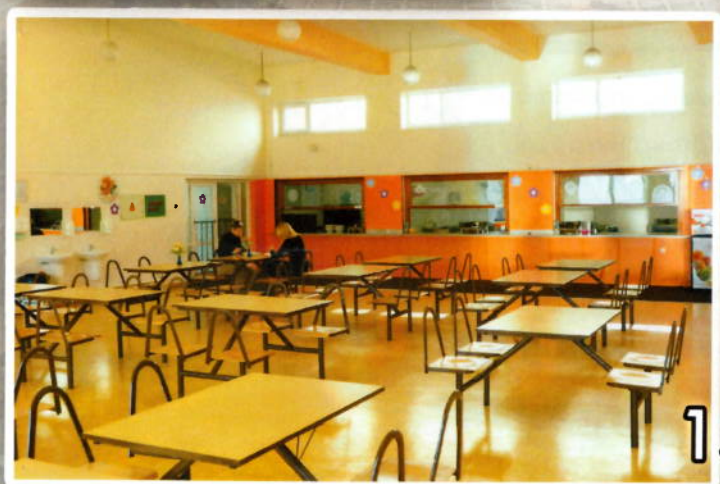

Skácel Rudolf
 Skácelová Radka
 Sluka Rudolf
 Somerová Světa
 Součková Ludmila
 Soukeníková Božena
 Soukup František
 Spiková Ludmila
 Staňková Anna
 Stehnová Lenka
 Stejskalová Marie
 Straugham Lydie
 Šánová Věra
 Šepsová Marie
 Šimáková Marie
 Šrámková Jana
 Šrámková Dana
 Štefková Drahomíra
 Štočková Ladislava
 Sündermannová Romana

Hospodářky školy:

Rodrová Alena
 Macháčková Libuše
 Dejdarová Vlasta
 Součková Věra
 Pázlerová Ida
 Junková Jaroslava
 Beková Květa

Současní žáci školy se pokusili si představit, jaká bude škola po dalších padesáti letech:

Takto si školu za 50 let představují šesťáci:

...v učebnách přírodopisu budou živá zvířata, v zeměpisu se bude jezdit do míst, o kterých se učí, v družině budou elektronické hračky, žáci budou mít k dispozici bazén a 3D interaktivní tabule... každá učitelka bude mít robotického pomocníka na opravování písemek a hlídání dětí...

... nebudou žádné úlevy, možnost opravy písemek, žádné hraní her a neznámkové zkoušení...budou školy bohaté a chudé ...v bohatých budou jiné hodiny, než jaké známe dnes, a jídlo si budou moci žáci vybírat ze sedmi hlavních chodů...

... žáci se budou učit z počítačů, World bude jako sešit. Místo židlí budou vyhřívaná kožená křesla a ve škole budou eskalátory ...

... nebudou učebnice, jak je známe dnes, ale vše bude interaktivní v tabletu ... v hudební výchově se budou učit hrát na hudební nástroje...

...tělocvik možná nebude... na zeměpis bude rozměrná prostorová mapa, na dějepis stroj času ... děti i učitelé budou sedět na pohodlných židlích ...

...skříňky na věci budou na dotek prstů... učitelé budou jen hlídat, vše bude na počítačích ... na každý jazyk budou minimálně dva rodilí mluvčí ... žáci budou sedět samostatně a přestupky se budou řešit prací na pozemku ...

...knihy budou minulostí ... škola nebude povinná a do školy budou chodit jen ti, kteří chtějí mít nějakou budoucnost ...

...od čtvrtého ročníku se už děti budou učit doma ... každý bude mít svého vlastního učitele ...

...vstup do školy bude na čip nebo kartu...

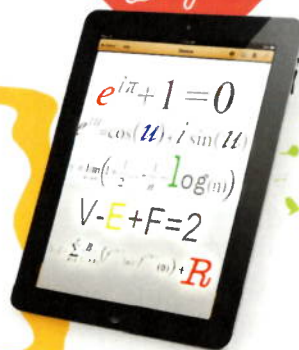
...místo učebnic budeme mít knihy kouzel a budeme se učit magií ...

... na střeše bude přistávací plocha pro létající auta ... žáci si nasadí na hlavy přilby a informace se přenesou přímo do mozku ... budou zcela nové předměty ...

Toto si myslí osmáci:

... a myslím, že škola tu už nebude, a když ano, bude tak přeplněná technologiemi, že děti budou celý den jen sedět a koukat do notebooků nebo iPadů a budou tak unavené, že nebudou schopné ani zavřít oči...

... děti nebudou muset nosit učebnice a sešity, protože budou mít svoje počítače a stolky se zásuvkou, aby se mohly připojit...zmizí klasické tabule a zůstanou jen ty interaktivní ...

... sedíme na krásných barevných pohodlných židlích do kroužku. Povinná je jen matematika, čeština a cizí jazyky...ostatní si volí žáci podle svých zájmů ...

... bude školní uniforma ...

... škola bude začínat v 10 hodin... místo nepohodlných lavic jsou multifunkční křesla ...

...celá škola má tvar želvy, opevněné a velké. Školu proplétá mnoho simulačních místností, které se využívají hlavně k dějepisu, k simulaci v dějinách. Psaní ovládá mozek, co si pomyslíte, to se zapíše ...

Takto přemýšlejí deváťáci:

... Budou se další generace dětí učit ještě vůbec ve školách a ve třídách jako my? Budou se učit z učebnic a budou psát do sešitů? Podle mého názoru vše přejde do elektronických verzí a výuka bude možná probíhat na internetu ...

... a podle mého názoru se lidé rozdělí do dvou táborů. Jedna skupina bude silně zastávat hlasové vyučování a zachování škol. Druhá se bude chtít učit přes internet a školu zcela zavrhne ...

... budou si vůbec moci učitelé dovolit zvýšit hlas, aniž by se museli bát, že až zajdou za roh školy, budou následně muset navštívit nemocnici? Jak bude vypadat hmotnost žáků, když si k obědu budou moci objednat, co je napadne? Uslyšíme ještě větu „Omlouvám se.“?

... anebo budou děti spát a nasávat informace z poslechu přehrávače ...

... škola bude za padesát let vypadat jako starý strašidelný dům, ve kterém budou strašit duše učitelů ... Organizace na zachycení kantorských duší se je bude snažit pochytat a znovu školu obnovit, to se jim ale nepovede ...

... jediné, co mi připadá nepravděpodobné, že by škola nebyla vůbec. Kdyby se všichni učili doma z počítače, nezvykli by si na společnost a nikdo by neměl kamarády. Lidé by vůbec nebyli socializovaní, a to by pomalu přivedlo celý svět k zánobě. Já sama ale budu nadále doufat, že za padesát let budou školy stále existovat a že se z nich bude stále ozývat sluchu nebezpečný randál ...

A bývalí žáci vzpomínají:

S klíčem na krku byl svět okolo nás velkým dobrodružstvím.

Milan Lafjdar

Uběhlo pár desítek let a jsem pamětník. Sice špatný, protože si toho moc nepamatuji. Ale přesto existují zážitky, které jsou nezapomenutelné. Do první třídy jsem sice nastoupil v České Skalici,

ale záhy jsem se s rodiči přestěhoval na nové sídliště na Slezském Předměstí. Dva pavilony základní školy SNP dosud nestály, tak jsem chodil do nedaleké „Školičky“. Byl to sympatický domek vedle budoucí školy SNP u háječku. Za ním už bylo pole a vedle háječek. Pro nás kluky představoval exotickou džungli, Divoký západ, neprobádanou Afriku... Slezské Předměstí se stalo jedním obrovským staveništěm. Bouraly se domky starousedlíků a místo nich vyrůstaly paneláky. Už tohle pojmenování zní téměř odpudivě. Ale po několika změnách adres jsem se vrátil do bytu po rodičích a jsem spokojený. Je zde zeleň, klid a do centra města relativně blízko...
Jen ta Školička už nestojí.

Svět se změnil. Podle mě k horšímu. Překotná civilizace lidstvu příliš neprospívá a lidské vztahy a komunikaci odcizuje a odlidšťuje. Ale nestěžuji si; zážitky mi už nikdo nesebere a digitální epocha má také své dobré stránky. Jen dětství s klíčem na krku venku za školou bylo pro nás mnohem prospěšnější než současné „party“ přes facebook (samozřejmě naši potomci si to nemyslí). Pamatuji si, jak spolužák Pavel si vždy ráno cestou do školy bohorovně zapálil cigaretu, ale když potkal soudružku učitelku, vždy ji musel ke své nevoli uhasit.

Sotva však poodešla, zapálil si druhou. Snad i proto je již v Pánu... Byl jsem raubíř, příliš nedbal na pravidla, falšoval podpisy rodičů pod poznámkami a špatnými známkami (samozřejmě se na to přišlo), Vendulce ve druhé třídě jsem ustříhl cop (asi první projev lásky, se kterou jsem si nevěděl tak trochu rady), neustále posouval hranice mezi povinnostmi a svobodou (já spíš k té svobodě, rodiče a škola naopak k povinnostem). Ve školní jídelně jsem po opakovaném vracení se od okénka, kde nechtěli přijmout nedojedenou rajskou polévku, nahlas řekl, že „takové blafy jíst nebudu“, takže se zase řešilo, zda vůbec mohu chodit do školní jídelny

apod. Vzpomínám si rád na pana ředitele Hugo Hnízdila, který ještě, myslím, zastihl krásnou dobu „obrody socialismu s lidskou tvářičkou“. Po prázdninách u babičky jsme s nástupem do školy dostali V upomínku na 1. září 1968 obrázek Svobody a Dubčeka s básní J. V. Sládka: - *Chcem rovni mlúvit s celým světem, práv cizích nebrat, ale svá mít cele a v dobru, zlu je zachovat svým dětem!*

Příliš jsem tomu nerozuměl, ale ta doba koncem šedesátých let minulého století byla moc fajn; uvolněná a zdánlivě svobodná. Stále si vybavuji i mnohé pány učitele a paní učitelky, kteří mě nějak ovlivnili. Za všechny jmenuji Evu Černou a Milana Michla, ale bylo jich mnohem víc...

Lituji jediného: jelikož jsem na učení, které mě nebavilo, doslova kašlal, prošel jsem ZDŠ SNP lehce nevzdělán (nebavila mě matematika, chemie, zeměpis, český jazyk – gramatika apod.). A celý život ty své nedostatky v základním vzdělání dodnes doháním, abych nebyl za pitomce. I když tuším, že za něho jsem i se svým titulem a vysokoškolským vzděláním.

Proto radím dětem, aby se učily. Jenže mě ignorují podobně, jako jsem to kdysi ignoroval já. Přesto základní škola a čas malin nezralých je skvělá doba a odrazový můstek do dalšího života. Snad i právě díky ZDŠ SNP jsem ho prožil docela dobře, vždy dělal, co mě bavilo a nenechal se nikým příliš komandovat a vytáčet. Takže za to MĚ ŠKOLE dodatečně velmi srdečně děkuji!

Happy birthday to you aneb školní rozpomínka

Libuše Šindlerová

Ono se řekne – mezníky! Jenže pravda je, že kromě těch význačných historických jsou i předěly osobní, které vás poznamenají, a to se nedá nic dělat, daleko víc! Co se toho napsalo o osmašedesátém, například! Ale už dávno před ním se nenávratně změnil běh života mně. Psal se rok 1966, když mě i s kořeny vytrhli z mé milované, byť vetché roubenky a přesadili do novotou vonící bytovky přímo proti malému nádraží. A léta mě nic neusmířilo! Ani výtah, ani výhled na Sněžku přes haldy Kovošrotu, ani plná vana teplé vody, natož pohodlný přívod tepla z Opatovic, ani fungl nový kanárek! A stejná potíž je u mě i s geografickými realitami. Mezi mojí rodnou vískou a Slezským Předměstím s někdejší třídou SNP se zvedá skromný, nicméně půvabný hřbítek lesů, poslední (anebo první) výspa Orlických hor v placatém Polabí, avšak pro mě propast zvic Macochy.

Posud'te sami - na zahradách, na společné návsi a koneckonců i ve škole, kam jsem doposud patřila, právě vrcholila móda tepláků a vroubkatých punčocháčů, vkusně doplněných černými hoblinami, a mě můj osud nemilosrdně zavane do kraje, kde už přiléhavé kaliopky soupeří s džinovými zvonkami. Opustila jsem bezpečný dvorek, plný slepiček a husí, kde jsem znala každý kámen, a vyměnila jsem jej za ulice plné cizích lidí, aut a trolejbusů. A hlavně – nezbyvalo, než oželet své vesnické kamarády a přijmout zbrusu nové spolužáky. Ještě že i oni byli sami sobě celkem noví, protože se v čerstvé novostavbě naší „oslavenkyně“ sešli někde v třetí třídě! Apropos, spolužáci!

Moje první velká láska Jirka... Nenápadný Buřič a buřič Kroupa....

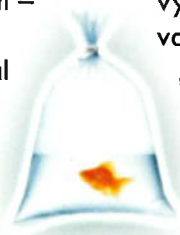
Šprtové i raubiři, třídní primadony i bezva děcka...

Alena, která se hned v patnácti vdala a dnes má čtyři děti o deset let starší než ty moje a hejno vnučátek...

Jana, pro kterou jsem se „stavovala“ na druhém konci předměstí, jen abych do školy nešla sama... urostlá Lenka, ze které šel strach... Blanka, první opravdovská sportovkyně a basket'ačka, kterou jsem potkala. Já raději četla nebo brnkala na piáno. Na první třídní sraz jsem se milostivě dostavila teprve po pětatřiceti letech, a byl to šok! Vidět se naposledy v deváté třídě a pak rovnou v padesáti. A bude hůř! Ještě že ženské neplešatí, aniž obrůstají vousem! A teď si představte nohatou holčičku se sponkou v ofině, jež jednoho nevládného rána s bušícím srdcem a ještě v šoku z násilného zavlčení stane na velkém prostranství s kašnou a vyjeveně kulí oči - po vzoru Alenky v říši divů - na velkoryse prosklenou chobotnici, do níž by se býšř'ská málotřídka vešla dvacetkrát. A nejen stane, ale potom i statečně vstoupí do jejího spletitého labyrintu chodeb, schodišť a neuvěřitelného množství místností, aby se na pět let stala její pevnou součástí.

Dodnes si to ostře vybavuji i se všemi vůněmi, se střípky událostí, i s obličejí nových kantorů. Co se jmen týče, mě paměť trochu zrazuje, ale tváře nezapomínám. Tak jen namátkou – hrůzu vzbuzující ředitel Hnízdil (a ne Hnízdo, to si nepleťte!), tělocviky s paní Zdenou Adamovou, prohánějící nás v tělocvičně tak nesmírně, že koš na druhé straně se ztrácel jakoby v mlze. Rozměrnější snad byla už jen školní jídelna. A poprvé jsem objevila něco většího než ona, když jsem prvně uviděla halu ruzyňského letiště. No, nedivte se, největší budova, kterou jsem do té doby navštívila, byl náš kravín! A ještě dílny s mladičkým elémem Bartuškou, pod jehož vedením jsme „spáchali“ stínítko lampy, dodnes „vévodící“ maminku obývací, hodiny chemie s velepřísným panem učitelem Procházkou, který si později nešťastně zlomil vaz, a naše vyděšená delegace jej našla v nemocnici přikurtovaného k posteli, se šrouby v hlavě... Počkejte, vždyť já si nakonec vybavím i další pedagogy – paní učitelku Lukáčovou, která možná stále ještě bydlí v našem domě, pana učitele Kalába... Paní učitelky Moskalovou, Dvořákovou, Minářovou... Stačí jen trochu se ponořit... Ostatně – některé z nich jsem po letech potkala a ohromně mě to nadchlo. S Majkou Rumlarovou a Jiřinkou Valachovičovou se vidím každou chvíli... Pan učitel Pícek, se kterým jsme v devítce absolvovali nádherný výlet někde v Krkonoších, chodí do „mé“ knihovny... S panem učitelem Slavíčkem jsem se po více jak třiceti letech sešla na volejbalovém hřišti a nechtěně mu zkomplikovala život svým neuváženým, rádobyvtipným dárkem k sedmdesátinám – zlatou rybkou ze Zverimexu v igelitovém pytlíku. Na dalším tréninku mě počastoval podrážděným vrčením – Tak ti pěkně děkuju! To jsem si dal s rybičkou! (Neřekl dal)! Nedivila jsem se mu. To máte (promiňte, pane Svěráku) – kupu odborné literatury pro začátečníky, samozřejmě akvárium, písek, kamínky a vodní plevel, přístroj na bublinky a taky čističe a další rybky, aby dárku nebylo smutno... No, hezky jsem si to u něj rozlila! Ale nejlepší byl Milan Michl, náš milovaný fyzikář a kamarád mého druhého manžela. Když jsem se k němu poprvé s potěšením hrnula, zasklil mě nepoznávajícím pohledem.

Teprve na našem třetím setkání se ten plachý člověk náhle rozzářil a zvolal. Já už vím! Sedělas v první lavici a mělas křivé zuby! To je paměť! Ovšem pravda je, že zuby se léty nenarovnají! Nicméně - nebylo lehké přijmout to všechno v devíti. Taky jsem se zdatně prala, když se někdo pokusil mě šikanovat. To víte, že pokusil! Prej – venkovská knedla! Já jim dám! Ale kdybych měla poradit, jak zvládnout přechod mezi vesnickou školou a městským kolosem, řekla bych – vezměte všechny panenky a medvědy, co doma máte, založte si pro ně žákaždy a

třídnicí, opatřete si dětskou tabuli a křídly, no a pak už jen chod'te mezi „lavicemi“ s rukama za zády, jako to dělala paní učitelka na dějepis Ferbasová (vidá další jméno!), a pěkně svým „žáčkům“ každý den poctivě

zopakujte, co jste se naučili. A nejen že vám to pomůže k pěknému vysvědčení, ale může vás to přivést i k opravdické kantořině. A protože se pachatelé s oblibou vracejí, hádejte, kde jsem dělala praxi! A nedejte se odradit faktem, že já ji po čtvrtstoletí opustila a nahradila jsem ji prací v poklidných kulturních institucích. To je jen souhra nejrůznějších okolností. Jak bych je tak nejlíp vyjádřila!? Nejspíš větou – kantor mého typu prostě vyšel z módy. Jako ty tepláky a jako ty vroubkané punčocháče. Jen ta škola, dnes už také „moje“, stojí dál a pyšně rozhazuje prasátka zrcadly oken, dál zůstává druhým domovem pro

nové generace obětavých učitelů i pro proměnlivé generace „dětíček“. A pořád jsou hodné i zlobivé, chytré i pomalé, pilné i líné, jako za mých dob, jen je ten koktejl na mixován v hodně jiném poměru. A tak Ti, milá druhá rodná školo, přeju do dalších padesátí... ne, budu velkorysá, do dalších sta let, jenom to nejlepší. Úctu a lásku, když ne peníze! Aby si za dalších padesát let někdo další mohl takhle pěkně zavzpomínat a taky zavzdychat - Jó, to byly časy. Taková škola jako za nás už nikdy nebude!

Sprache

21

Language

Do naší školy už chodí děti po několik generací. Na starší fotografii je pan Jaroslav Mudruňka, bývalý žák naší školy, prvoligový fotbalista, trenér a rozhodčí. Na na té novější je jeho vnučka Sára, která dokonce sedí na stejném místě ve třídě, jako sedával její dědeček

Škola nabízí řadu mimoškolních kurzů pro děti i dospělé:

Kurzy pro dospělé:

Kurzy angličtiny různé úrovně v odpoledních hodinách:

hartingerova@zssnp.cz

Kurzy pro děti:

keramika:

bubnova@zssnp.cz

flétničky (1. – 3. ročník):

jelinkova@zssnp.cz

dramatický kroužek:

brezkova@zssnp.cz

výtvarný kurz pro 1. st.:

sundermannova@zssnp.cz

španělština:

benesova@zssnp.cz

kondiční počítání pro 2. st.:

koldinska@zssnp.cz

edukinestetika:

adamcova@zssnp.cz

vybíjená:

podalova5@seznam.cz

předškolák:

podalova@zssnp.cz

informatika:

bartos@zssnp.cz

anglická konverzace (4. a 5. ročník):

hartingerova@zssnp.cz

sportovní hry:

dolezalova@zssnp.cz

ruština:

truhlarova@zssnp.cz

francouzština:

faltysova@zssnp.cz

florbal:

pultrova@zssnp.cz

příprava na zkoušky M a Č:

aktuální vyučující v devátém ročníku

základy golfu pro 1. st.:

marouskova@zssnp.cz

Sponzorováno Statutárním městem Hradec Králové

Základní škola Hradec Králové, tř. SNP
Třída SNP 694
500 03 Hradec Králové
skola@zssnp.cz
www.zssnp.cz
495541388

grafická úprava - Charmaine McKinnon